

1.
Časopis pro příznivce asistenčních psů
Helppsík -1/06



Občanské sdružení Helppes – Centrum výcviku psů pro postižené Vám přináší už třetí číslo časopisu Helppsík, abyste se dozvěděli o tom, jak vnímají dění v Helppes naši klienti a spolupracovníci. Měl by to být časopis pro pobavení a občas i pro poučení. Své články a postřehy zasílejte na adresu kacka@helppes.cz.



Smuteční oznámení

Jen těžko se nám hledají slova, kterými Vám musíme oznámit, že zemřel pan Ing. Petr Šabas. Spolu s jeho rodinou cítíme i my v Helppes velkou bolest nad jeho odchodem. Pro Vás, kteří jste ho neznali, věřte, že to byl obdivuhodný bojovník za práva vodících psů a že on a jeho Cibulka byli velkými závodníky. Petr Šabas byl velmi zvláštní člověk a nebudu nikomu zastírat, že jeho seznámení s Helppes proběhlo v ne zrovna přátelském duchu. Už vím, že to bylo proto, že nás neznal. Neznal, ale když poznal, dokázal nám složit i kompliment. Proto jsem se já osobně cítila velmi polichocena, když se Petr Šabas ptal, kdo že to připravil pro závod tak povedenou trasu. Petr Šabas na této trase musel kvůli svému zdravotníku několikrát odpočívat a přesto stihl zhodnotit kvality závodu. Na rekondici v Doksech jsme si spolu místo tréninku (Cinda trénink

vůbec nepotřebovala) povídali o všech možných věcech a místo abych ho jako instruktor něco naučila já, učila jsem se od něj. Jak ráda bych se učila dál.

2.

Budeme si ho tedy všichni pamatovat tak, jak byl zachycen na této fotce i s Cibulkou, tedy ve chvíli, kdy vyměnil na stupních vítězů svou modrou kšiltovku za žluto u čepici s logem Helppes. za celý Helppes, který vzpomíná na Ing. Petra Šabas Kateřina

Rádi bychom Vás pozvali na závod vodících psů - "Memoriál In g. Petra Šabase", který bude vzpomínkovou akcí na tohoto obdivuhodného, moudrého a silného člověka.

Plán Akcí Helppes:

1. Mistrovství České republiky ve výkonu vodících psů ČKS - 24.6.2006 - Praha 5 – Motol
2. Rekondičně-integrační pobyt - I. turnus 25.8.2006 - 1.9.2006
a II. turnus 2.9.2006 - 9.9.2006
3. Super den v Helppes – 16.9.2006
4. „Memoriál Ing. Petra Šabase“ - závod vodících psů 30.9.2006

Dopis o jednom štěňátku ve výchově od vychovatelky Adélky – Psí kluk se jmenuje Pfizer po jednom ze sponzorů, pracovní název je ale Fazole Ahoj Zuzanko,

dlouho jsem nepsala (asi tři dny) tak to napravuji. Fazole je v pořádku a někdy i hodný:-) Ba ne je hodný. Byl dva dny s Aureliem doma a dnes už zase se mnou v práci. Jel několikrát autem, to se mu líbí a rád kouká oknem ven, co se děje. Dnes ráno šupajdil zase tramvajkou a to mu taky šlo krásně. Na vodítku už chodí a nezastavuje každý třetí krok na drbání nebo koukání. Zastavuje tak každý patnáctý. Když běžíme ven na čůrání, hned se vyčůrá a vykáká, jako že pochopil, že se to venku dělá, aby to měl za sebou a hned se nastavuje na pochvalu. Pak hned běží směrem domů. To víš, je tam teplo, jídlo a hračky. Čůrání venku mu tedy jde, ale čůrání doma ještě taky. Ví, že se to dělá venku, ale ještě neví, proč by to měl držet a nevyčůrat se případně i doma, když se mu zrovna chce. I když už něco tuší, protože doma se nenastavuje na pochvalu. Myslím, že na nás trochu zatím sere, je to frajer, tak přece nebude čekat, až se uráčím jít ven. Přes den tedy chodíme každé dvě hodiny a přitvrdili jsme s trestem aby pochopil, proč se vyplatí udržet to až ven. Jinak kradě vše co najde a zajímá ho. Někdy mi to odevzdá, ale zase poznal, že mu to pak vezmu, tak nasadil taktiku rychle s kořistí někam utéct. Napřed to bývalo někde na zemi. Bohužel k tomu všemu objevil postel a gauč. V peřině kořist lépe schová. Taky se mu tam dobře válí

3.

. Vždycky když se mi doma ztratí z dohledu, stopro ho najdu v posteli. Nebo u Sáry (dcera vychovatelky) na gauči. Tam teď končí všechny hračky i nehračky. V práci není postel, ale je tu spousta věcí. Hlavně v odpadkových koších. Je to pro něj úžasný, každý pracovník má svůj koš u stolu, který obsahuje plno věcí. Dokonce se mu podařilo několikrát vytáhnout celý pytel na odpadky a odnesl si ho s celým obsahem. Byl šťastný, jak má bohatou kořist. Taky už poznal, že se lidem líbí a nechává se drbat a tváří se moc pyšně. Jak píšete v té smlouvě, že má zkusit všechny materiály, tak jakoby to četl. Teď tu v práci zrovna běhá s lahví od vína. Umí jí nosit a koulet. Říkala jsem kolegům o těch materiálech, tak vždycky prohlásí. „Hele kouše mi nohu od židle, tak to si můžeš odškrtnout kov.“ A tak a tak. Je tu moc oblíbený. Zítra by se měl fotit. Za piškot si někdy i sedne, to už taky trochu zná. Největší pokrok je asi chození na vodítku, ježdění výtahem, tramvají a autem. Kamarádí tu s fenkou velšterierkou. Ona ho někdy sprdne, když si moc dovoluje. Jo to jsem zapomněla neoblíbenější materiál je papír. Kradě tu všechny papíry, nejlépe ty zmuchlané, obaly od čokolád a pytlíky od svačin. Naučila jsem se perfektně mu vše vyndávat rychle z pusy. Má výdrž, pořád chodí okolo a hledá něco zajímavého. Ukázal nám pěkně co v něm je. Zatím se ani ničeho nebojí. Našeho papouška honí po bytě, někdy se pusinkujou. Ani jeden druhého se nebojí, je to legrace. Někdy mu říkám dělová koule. Tak já už to mám zase dvě hodiny, tak jdeme ven a rovnou jedem domů, už pracujeme dlouho. Kdyby si něco potřebovala volej, piš nebo, kdyby jsi měla pocit, že má ve výchově něco dělat jinak.

Zatím Pa

Adéla

Jo a už byl i v restauraci na večeři. To ho moc neba, většinu prospal.

Pa



a to je naše Fazole

4.

Dopis Markéty Vondruškové pro sponzora firmu Pfizer

Dobrý den,

Ráda bych Vás touto cestou chtěla pozdravit a ještě jednou Vám všem poděkovat za pejska Sáru, za Sofinku i za sebe. Nevím, jak nejlépe vystihnout moji situaci, jak jsem ráda, že jste nám pomohli. Napišu Vám krátký příběh našeho života, který je naplněn starostmi i radostmi.

Jak to začalo? Před šesti lety jsem si velmi úspěšně budovala svoji kariéru, tak jako většina lidí kolem mě. Nic mi nechybělo, byla jsem šťastná, zdravá, milovala jsem svoji práci, korunek bylo také celkem dost. Byla jsem i celkem šťastně vdaná a jak už to bývá, po nějakém čase jsem zjistila, že budu mít malé miminko. Vše bylo v naprostém pořádku až do 21.07.2000. Tento den byl pro mě osudný. Bohužel Sofinku mi museli lékaři ve 26.týdnu (v 6. měsíci) rychle vzít z mého břicha pro záchranu mého života. Jen mi řekli, ať si za rok přijdu pro nové miminko. Sofii odvezli do Hradce Králové, kde tvrdě bojovala o svůj život.

Byla velmi statečné miminko. Lékaři ji nedávali moc šancí. Jelikož se mozek miminka kompletně vyvíjí až kolem 7. měsíce těhotenství, neměla moc velkou naději. Dle odborných lékařů z ní v budoucnosti bude „ležák“ bez jakékoli schopnosti komunikace. Tenkrát jsem od jejího inkubátoru prakticky neodcházela, nějak jsem cítila, že mě tam potřebuje. Sofinka to tehdy zvládla a na vánoce 2000 jsem si ji (i přes rady lékařů nechat Sofii v ústavu) vzala domů. Nastalo neustálé 6x denně cvičení a starání se o svého potomka. Bylo to sice velmi náročné, ale i krásné. S ničím si nehrála. Byla to jen malá panenka bez komunikace. Snažila jsem se stále ji do něčeho nutit. Během čtyřech následujících měsíců se mi rozpadlo manželství. Tenkrát jsem měla na výběr muž nebo dítě. Vybrala jsem si svoji holčičku, říkala jsem si, že musím udělat vše pro to, abych ji umožnila žít plnohodnotný život. Následující léta byla pro mě velmi těžká. Byla jsem sama s těžce nemocným dítětem, které vyžadovalo neustálou péči moji i lékařů (pediatr, ortoped, neurolog, neurochirurg, urolog, oční...) Za většinou lékařů jsme jezdily a stále jezdíme k Vám do Prahy. Byla jsem bez financí a uvnitř sebe jsem byla zoufalá. Sofinka prodělala mnoho operací. Když se už z něčeho „vylízala“, hned přišla další rána a řešila jsem něco jiného. V ½ roce ji operovali hlavičku a já myslela, že už nic horšího být nemůže. Pak přišli na řadu oči, Sofie náhle začala ztrácet zrak, který je tak důležitý pro člověka natož pro takovéto dítě. Bez očí nic nechtěla. Neměla důvod otáčet se, lézt. Toto jsme také zažehnali. Sice brýle má, ale je důležité, aby viděla. Další věci byly ledvinové kameny, ty zvládla do ½ roku. Pokaždé jsem si říkala, že nás už nic víc potkat nemůže. Omyl. Nejhorší rána přišla ve 3 ½ letech – epilepsie. Tato nemoc má spousty podob.

5.

Kdyby to byla aspoň nějaká přijatelná její forma. Ale to ne. U Sofii se projevuje zásadně ve spánku, takže musím být neustále ve střehu. Není hlasitá. Sofii mě nějak podvědomě volala, když potřebovala pomoc. Naštěstí se jí to vždy podařilo. Podala jsem léky, volala záchranku a už jsme šupajdily do nemocnice. Dnes je lékařská věda dobrá, se spoustou věcí si umí poradit a jde stále dopředu. A dál? Co bylo v našem životě důležité? Byly jsme neustále na cestách. Koloběh lázní, lékařů a léčeben. Ztratila jsem snad všechny přátele i svou práci. Dnes je Sofii 5 ½ a já vím, že jsem se tenkrát rozhodla dobře. Sofinka mluví, v hlavičce jí to také pálí. Vyžaduje po mě neustálé čtení, i když už zná všechny písmenka. Dnes je to ona, která mě nutí do toho abych jí něco nového stále učila. Ve svých pěti letech má ale také povinnosti, které nechce dělat a u kterých se vzteká. Je to cvičení, které jí nemůžu odpustit. Zatím si nechce připustit, že bez toho prostě chodit nebude. Ale to je zatím budoucnost, která pro nás obě představuje ještě spousty práce. Už Vás asi nudím, ale ráda bych Vám napsala ještě něco o té naší pomocnici Sáře.

Jednoho dne jsem se dočetla, že psi těmto dětem velmi pomáhají.

Nevěděla jsem, co si pod tím mám představit. Kdybych chodila do práce a ocitla se ve Vaší kůži, moc bych tomu nevěřila. Je pravda, že dnes se ohledně zvířat a nemocných lidí dá všude hodně dočíst. Kdybych to neviděla na vlastní oči, stejně bych nevěřila. Pro mě to dřív znamenalo jen starost navíc. Omyl je pravdou. Je sice pravda, že pejskovi musíte dát najíst, napít a vyvenčit ho. Sárinku jsem pořizovala jako štěně k Sofii a doufala jsem, že si spolu budou hrát. Začalo neustálé okřikování „Sofie nekousej Sáru, Sáro nekousej Sofii“. Nevěděli jak k sobě najít cestu. Obě byly tak maličké a roztomilé. Sára začala Sofii utíkat a to byl velmi důležitý okamžik pro Sofii. Ta jí začala po čtyřech honit, takže zlepšování motoriky. Na to jsem se dozvěděla o speciálním výcviku psů pro tyto děti a tak jsem se rozhodla je kontaktovat. Slovo dalo slovo a na 11 měsících jsem

Sárinku odvážela do Prahy. Když se k nám vrátila, byla jiná. Poslouchala a pomáhala mi. Sáru můžu venku pustit a ona neuteče. Má výcvik poslušnosti, který je moc důležitý. Další její práce je v canesterapii. Jistě lépe by Vám to vysvětlila paní Daušová, ale pro mě to znamená pomoc se Sofii při cvičení. Sofinka na ní lehává různými způsoby a ona neuteče a drží do povelu. Při těchto polohách si uvolňuje spastické svaly na nožičkách což je velmi důležité. Pokud máte někdo psa, zkuste si to. Dejte na něj nohy a vydržte 1 hodinu. Je to velmi příjemné, daleko lepší než výhřevná poduška. Sára je i asistenční pes, což pro mě momentálně znamená, že když nesu Sofii, otevře mi dveře, podá mi vše co Sofie zahodí ať je to tužka, hrníček, mobilní telefon prostě vše a nic nezničí. Najde co já nemůžu najít a pro oči nevidím. Uklidí po Sofii rozházené hračky po zemi. Učí

6.

Sofii svlékání oblečení atd. Můžu ty dvě na chvíli nechat samotné a vím, že se nic nestane. Dřív bych se bála. Říkala bych si, že je to zvíře, může mít nějaký zkrat a Sofii pokouše. I když jí Sofii někdy ublíží, Sára jí to nevrátí. Další její prací je ochránářská pomoc. Nepustí Sofii nikam, kde by si mohla ublížit. A ještě jedna velmi důležitá věc. Už jsem ji zmiňovala u Vás na večírku. Konečně se můžu v klidu vyspat. Sára spí v noci u nohou Sofie. Když jsem ji po výcviku dostala zpátky, asi 14 dní na to měla Sofie ve spánku záchvat. Sára po mě začala skákat a štěkala. To vzbudí každého. Sofie dostala první pomoc a druhý den Sára odměnu. Znamená to pro mě strašně moc. Sára se stala čestným členem naší domácnosti. Dnes se už epilepsie tolik neobávám, protože máme Sárinku. To by bylo asi vše ohledně toho našeho pejska. Začala jsem být optimistická, nevidím už vše tak černě. Velmi Vám za ni děkujeme. Je to pro nás moc velká pomoc.

Už Vás asi otravuji. Ani já nejsem zvyklá psát tak dlouhé dopisy, ale chtěla jsem se s Vámi podělit o příběh jednoho dítěte a fenky Sáry. Přála jsem si, aby jste znali tento příběh, který Vám mohl něco objasnit. Pokud budete mít jakékoli otázky, něco Vám nebude jasné, ráda Vám je zodpovím. Ať už je to z lékařství, o mém dítěti a její nemoci, velkém pomocníku Sáře, nebo něco jiného.

Ještě Vám moc děkuji i za ostatní dárky. Jen mi nějak nejde do hlavy, jak jste jen mohli vědět, že mě opouští můj starý mobilní telefon? :o) Teď tel. číslo. Nevím, zda si ho tam někdo psal, když jste ho kupovali, ale pro jistotu: 739941056, anebo mé staré tel. č. 603793891, popřípadě na e-mail: marketa.vondruskova@seznam.cz

Přeji Vám všem moc krásné vánoce, ať jsou klidné a pohodové. Do Nového roku štěstí a hlavně zdraví. Teď už vím, že je to to nejcennější, co člověk může mít.

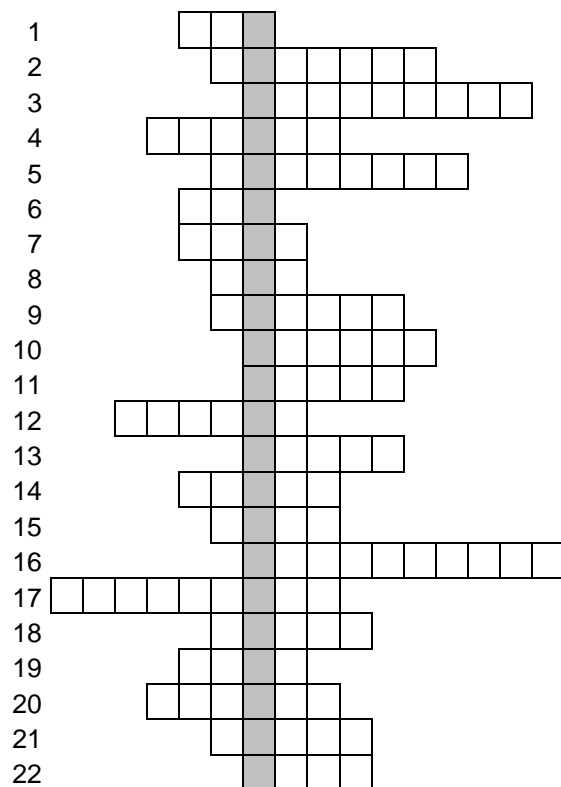
S obrovským díky a pozdravem Sára, Sofinka a její maminka

Vyluštěte tajenku

1. Jaký pán, takový ...
2. Pes, který štěká
3. Pessežral, docela maličkou
4. Psí věrnost končí u misky
5. Starého psa novým kouskům ...
6. Film: Bílý ..., černé ucho
7. Skákal pes přes
8. Kdo chce bít, hůl si vždycky najde.
9. Narodilo se štěně, lidí se
10. Legendární zakladatele Říma, dvojčata Romuluse a Remuse vychovala

7.

11. Psí miminko je
12. Aby pes poslouchal, potřebuje
13. Naháč je plemeno psa, které nemá
14. Kočka leze dírou, pes
15. Kdo nemá rád psy, nemá rád ani
16. Maxipes Fík, je můj neoblíbenější
17. Nejznámější filmový je Bohouš
18. Chovají se k sobě jako pes a
19. Kdo chce s ... žít, musí s nimi výt.
20. Film: se vrací
21. Jméno Hurvínkova psa je
22. Dostihová psi jsou



8.

**Básničky od naší stálé dopisovatelky Petry
SUPER DEN V HELPPSU – 17. září 2005**

Super den v Helppsovi byl, každý se po svém bavil.
Bohatý program připravený a velký stan postavený,
pro případ, že by přšelo, aby se návštěvnictvo schovalo.
Spousta hostů se dostavila, většina jich zaspívala
a pak psí pomocníky předávala.

Známa ochránkyně zvířat Marta Kubišová,
Karel Kahovec, Vypsaná Fixa a mnoho dalších.
Mě zpěvák Petr Nagy předal Bellu, a já měla trochu strachu,
že všechny ty darované věci nepoberu.

S Gábou ze Superstar jsem mluvila, velmi mě potěšila.
Telefón mi ráda dala, když jsem já jí požádala,
že bych s ní rozhovor udělala.

Do památníku se mi podepsala, pak se se mnou vyfotila.
Gába velmi bezva je, vůbec na nic si nehraje.

Vedoucí Zuzana ukázala, co všechno své miláčky ve středisku naučila.
Drogu dokáží odhalit a tím pachatele pomůžou polapit.

Krásný poník tam také byl, jako herec se osvědčil.
Ve psí pohádce Zlatohříváka hrál, nikomu nic neudělal.

Zadníma ovšem vyhodil, až z něj psí princ seskočil.
Občerstvení bylo připravené, medovník, limča, pivo vychlazené.
Super den moc super byl, ke konci ho déšť zkazil.
Jinak stále hezky bylo i když slunce nesvítilo.
a velké chladno nikomu nevadilo.

Petra Zelenková 18 let, Bella 3 roky

9.

VZÁJEMNÉ SECVIČOVÁNÍ

Bella i já už jsme zdravé
nastaly ty chvíle pravé;
časté trasy Bellu učím,
nikdy jí však nemučím.
Do školy trasu trénujeme
a autobusem cestujeme.
Dveře spolu hledáme,
do sloupů nebouráme.
Když Bella přechod ignoruje,
potrestání jí nemine.
Když mi schody označí,
piškot a pochvala jí postačí.
Já své mouchy také mám
často Bellu předbíhám;
občas na chodníku dříve jsem,
než je Bellou označen.
Musím ještě trénovat,
s Bellou chůzi pilovat.
Dobrá dvojka budeme,
až vše řádně zvládneme.
Dobře se u nás Bella bude mít,
jen já jí budu dávat pít;
také si budeme hrát
a život vesele si užívat.

autor: Petra Zelenková od Belly

10.

Dejte si velký pozor na to, jak vypadá Váš pes. Máme zatím neověřené zprávy, že se někteří lidé nápadně začali podobat svému psu.



11.



Pár vtipů pro zasmání

Přijde pán k rabínovi, aby mu obřezal psa.

-No to v žádném případě, děsí se rabín. -Takové rouhání!

Pán ovšem dodá, že je ochoten zaplatit sto tisíc, a tak rabín začne sondovat:

-A co je to za rasu?

-Rotvajler, objasňuje pán.

-Rotvajler, rotvajler, a víte, že je to docela pěkné židovské jméno?

12.

Skolí pytlák jelena, hodí si ho na záda a vleče ho domů. Jenže co čert nechtěl, potká hajného.

-Stůj, haltuje ho hajný; -copak to vlečeš na zádech?

-Ale, omdlel mi pes, vymýšlí si honem pytlák, - a tak ho nesu domů.

-Tak pes, povídáš. A co ty parohy?

-Jó, hajnej, tak to je jeho problém.

Povídá jeden slepec svému kamarádovi:

"Tak jsem si koupil nového slepeckého psa, ale budu ho muset prodat."

"Prosím tě, proč?" zeptá se kamarád.

"Protože mě vždycky zavede domů."

"Co si stěžuješ, vždyť ten Tvůj předchozí pes netrefil vůbec domů!"

"Tobě se to řekne, ale mě už nebaví bydlet v psí boudě!"



Policejní pes uteče do lesa a skamarádí se s vlkem. Hned druhý den se však oba chytí do nastražené pasti. Vlk říká psovi:

13.

"Budeme si muset odkousnout nohu, jinak nás to nepustí." Vlk tak hned učiní, odběhne a čeká na psa. Nepřichází. Jde se na něj tedy podívat k pasti a ptá se ho: "Co tu ještě děláš?" Policejní pes odpovídá: "Ale, už jsem si odkousl tři nohy a stále mě to drží."



Přijde lord s basetem ke zvěrolékaři a žádá ho, aby mu kupíroval ocas.
-Mylorde, ale basetům se ocas nekupíruje.
-Nevadí, jen mu odstraňte ocásek úplně celý, beze zbytku. Přijede tchýně a já hodlám předejít jakýmkoli náznakům projevené radosti.

14.

Pravděpodobně jsi pes...

(Když...)

Když dokážeš být milý a přátelský bez ohledu na své bolesti a trápení.
Když se dokážeš udržet a neobtěžuješ okolí stížnostmi na své problémy.
Když dokážeš denně jíst s vděčností stále tutéž stravu.
Když dokážeš pochopit, že tví milovaní jsou příliš zaneprázdnění, aby ti mohli věnovat svůj čas.
Když dokážeš prominout, že ti lidé přičítají věci, které se se pokazily bez jakéhokoliv tvého přičinění.
Když dokážeš bez nelibosti snášet kritiku a hanu.
Když dokážeš čelit světu a vyhnout se klamu a lži.
Když dokážeš zvládnout vypětí bez lékařské pomoci.
Když se dokážeš rozptýlit bez sklenky alkoholu, nebo
Když dokážeš usnout bez prášků.

Co nového v Helppes

Začátkem ledna nás navštívil pan Quido Nasi z Itálie. Je to moc hezký, mladý muž, který své postižení získal při přepadení, když se zastal přepadeného a sám skončil na vozíčku. U Helppes si objednal asistenčního psa, tedy lépe řečeno fenku a my pro něj připravujeme jednu moc hezkou zlat'andu. Pan Nasi má problémy s vyjadřováním a tak ji kromě italštiny učíme i poslouchat na posunky rukou a clickeru. Je to pro nás velká čest, že reprezentantka našeho centra bude pracovat i v cizí zemi. Bude už druhá, neboť kříženec border kolie Šemík nám už druhý rok dělá reklamu na Floridě. Quido je ale první klient - cizinec.

Naše zasloužilá mamina Jessie vychovala všech jedenáct štěňat a všechna už ji opustila. Vybrali jsme sedm, kteří jsou u svých vychovatelů (o Fazolkovi jsme psali na začátku) a mají se čile k světu. Jsou to holky: Tosca, Sally, Dolma, Wendy, Tonička a kluci: Pfizer a Sam. Jestli chcete ta naše velká mimča vidět, budou už předvádět co dovedou na veletrhu Non-Handicap a na Mezinárodní výstavě psů v Letňanech.

Rádi bychom zde poděkovali všem vychovatelům za jejich obětavou práci a za jejich lásku, kterou dávají budoucím psím asistentům.

15.

I když to ze začátku nevypadalo dobře, díky pochopení vedení a zejména pana ředitele Obchodní akademie pro zrakově postiženou mládež, jsou sedmnáctiletý Antonín Strnad a jeho Růženka první takto smíšenou dvojicí, která může na internátu této školy bydlet společně. Nelekejte se, Růženka není Tondova partnerka, ale jeho vodící fenka, která mu umožňuje bezpečný pohyb a lepší orientaci. Ačkoliv se Vám to zdá divné, v ČR zatím není běžné, že by mohli nevidomí žít v takovémto ubytovacím zařízení společně se svým psím asistentem. Tato škola jde i jiným příkladem v integraci postižených lidí do společnosti, i když musela vyřešit jisté problémy např. v soužití s alergií. Doufáme, že se bude Růženka chovat jako dáma a neudělá nám ostudu.

Třetím psem v pořadí, který byl předán v roce 2006 byla fenka zlatého retrievera Whiskey Chlupatě štěstí. Pan Ing. Zdeněk Hrabě svou fenku bezmezně miluje, ale hned po předání na vlastní kůži zažil i odvrácenou stranu soužití se psem. Někteří lidé jsou netolerantní a i o tom je článek, který vyšel v deníku Šíp. Můžete si ho přečíst zde:

Invalidu vyhodili z benzinky

PRAHA - Devětašedesátiletý Zdeněk Hrabě má životní smůlu. Před deseti lety jej, coby taxikáře, téměř zabil Ukrajinec, když ho šestadvacetkrát bodl nožem. Po mnoha operacích zůstal invalidou.

Se svým asistenčním psem, zlatým retrívrem jménem Whiskey Chlupatě štěstí, navštívil v pondělí dopoledne čerpací stanici Aral v Plzeňské ulici, aby se zde před cestou do nemocnice posilnil.

„Vedoucí byl hrubý, přitom jsem mu nic neudělal. Ukázal jsem mu všechny doklady i to, že je pes označen jako asistenční,“ řekl smutně Šípu Hrabě.

„Já mu jen řekl, že na dveřích máme ceduli, že sem psi nesmějí. Neuvědomil jsem si, že je označen jako pes asistenční,“ sdělil vedoucí čerpací stanice František Lichtenberg.

Jiného názoru je svědek incidentu Petr Pojkar. „Vedoucí invalidovi říkal, že mu psa vyhodí a že mu vyháňá lidi. Chudák pán se z toho celý rozklepal,“ uvedl svědek.

„Pokud asistenční pes doprovází invalidu do míst, kde se prodávají potraviny, tak tam má pes volný přístup. Což v případě čerpací stanice platí,“ informovala Zuzana Daušová ze střediska Helppees, odkud má psa i Hrabě.

VLASTIMIL RÁDL

16.

Jestliže máte také nějaké zkušenosti jako pan Hrabě, prosím, dejte nám o nich vědět. Je nesmírně důležité, abychom se v prosazování práv asistenčních psů spojili a řešili každý případ. Jinak veřejnost nikdy nepochopí, jakou pomocí je pro handicapovaného jeho psí společník.

Všichni pejsci v Helppees už se nemohou dočkat jara a těší se na sluníčko a také na to, že se s Vámi uvidí. Třeba na rekondici v Doksech.



(foto – Tonička na veterině, kde pracuje její prozatímní panička)